

Parc Natural del Montseny

Fogars de Montclús

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Parc Natural del Montseny
Emplaçament: Parc Natural del Montseny
Alçada: 1225

Coordenades:

Latitud: 41.76489
Longitud: 2.4459
UTM Est (X): 453942
UTM Nord (Y): 4623821

Classificació

Número de fitxa: 08081 - 212
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Observacions protecció: Pla Especial de Protecció. DOGC número 5308 de 30 de gener de 2009.
Accés: Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat: Privada
Titular: Diversos propietaris

Fitxes associades:

[Cingles de Bovilar](#)

[Sot de l'Infern, el Rifer o la riera de Ciuret](#)

[Esqueis de Santa Helena](#)

[La Tordera](#)

[Empedrat de Morou](#)

[Les Agudes](#)

[Passavets](#)

[Riera de Santa Fe](#)

[Roc Ramon o Roc d'en Corbera](#)

Turó de l'Home

Turó de Morou

Vall de Santa Fe

Autoria de la fitxa

Virgínia Cepero González

Data de registre de la fitxa:

dg., 17/04/2011 - 02:00

Descripció

El Parc Natural del Montseny es situa a la serralada Pre-litoral. Ocupa una extensió de 31.063,90 ha distribuïdes entre divuit municipis que pertanyen a tres comarques: Aiguafreda, Campins, Cànoves i Samalús, Figaró-Montmany, Fogars de Montclús, La Garriga, Gualba, Montseny, Sant Esteve de Palautordera, Sant Pere de Vilamajor i Tagamanent, a la comarca del Vallès Oriental; El Brull, Seva i Viladrau a la comarca d'Osona; i Arbúcies, Breda, Riells i Viabrea i Sant Feliu de Buixalleu a la comarca de La Selva. El cim del parc és el Turó de l'Home amb 1.706 metres sobre el nivell del mar.

El massís geològicament s'estructura en dues parts diferenciades: d'una banda, el sòcol compost per roques ígnies i metamòrfiques; d'altra banda, la cobertora, formada per roques sedimentàries dipositades durant les eres geològiques mesozoica i cenozoica.

L'especial orografia del terreny, les diferències altitudinals i la distància del mar en una latitud típicament mediterrània condicionen una notable diversitat climàtica. Aquestes diferències expliquen les diferents formacions vegetals que es desenvolupen: la mediterrània a les parts baixes (alzinars, suredes i pinedes), la de muntanya mitjana plujosa (alzinar muntanyenc i rouredes), la centreeuropea per sobre dels 1.000 m (fagedes i avetoses) i, la subalpina als cims (matollars i prats). La extraordinària varietat d'hàbitats, de gran valor ecològic, s'evidencia amb la pervivència d'espècies com la dròsera, l'herba de Sant Segimon o la genciana groga.

En relació amb la distribució de la vegetació, la fauna es caracteritza per l'existència d'espècies centreeuropees a les zones altes del massís i espècies d'ambients mediterranis a les parts baixes. Les espècies d'influència centreeuropea sovint resten aïllades, com la granota roja, el tritó del Montseny, única espècie de vertebrat endèmica de Catalunya, o la musaranya d'aigua. Altres espècies de distribució centreeuropea són la llebre, el liró, el grasset de muntanya, el pinsà borroner, el llangardaix verd i l'escurçó pirinenc.

Entre els mamífers que viuen a l'alzinar es troben el senglar, la guineu, la geneta o la rata cellarda; entre les aus destaquen l'astor, el gaig o el pit-roig, i diversos tipus d'amfibis, rèptils i peixos. El caràcter més singular de la fauna però, són les espècies d'influència centreeuropea, com és el cas de la granota roja, el tritó pirinenc o la musaranya d'aigua. Altres espècies de distribució típicament centreeuropea són la llebre, el liró, el grasset de muntanya, el pinsà borroner, el llangardaix verd o l'escurçó pirinenc.

La seva biodiversitat extraordinària i la petjada cultural que l'home hi ha deixat al llarg dels temps presenten un valor universal que cal protegir i conservar.

Va esdevenir Parc Natural pel Decret 105/1987, de 20 de febrer, d'acord amb la Llei 12/1985, d'espais naturals, de 13 de juny.

Des del 26 de juliol de 1977 (al sector de la província de Barcelona) i del 26 de gener de 1978 (al sector de la província de Girona), les dues diputacions es van dotar d'un pla especial de protecció (PEP) del Parc Natural del Montseny. El nou Pla especial de protecció del medi natural i del paisatge del Parc del Montseny va ser aprovat definitivament pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya amb data 11 de desembre de 2008 i publicat en el DOGC número 5308 de 30 de gener de 2009.

El Parc Natural del Montseny és l'únic indret de Catalunya declarat per la UNESCO com a reserva de la biosfera, l'any 1978. A partir de 2006, i d'acord amb la Decisió de la Comissió Europea 200/613/CE, de 19 de juliol de 2006, va ser declarat lloc d'importància comunitària de la regió biogeogràfica mediterrània, amb la qual cosa va entrar a formar part de la XARXA NATURA 2000.

Els òrgans gestors del Parc són l'Àrea d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona i l'Àrea de Medi Ambient de la Diputació de Girona.

Observacions:

Les coordenades corresponen a un punt del Parc escollit al municipi de Fogars de Montclús.

Història

El poblament al Montseny data de temps prehistòrics, com ho testimonien les troballes de destrals i ganivets de pedra a Aiguafreda, el Brull, Montseny i Sant Marçal; els megàlits de la serra de l'Arca i les Pinedes, o la pedra estelada del pla de la Calma.

Al període ibèric s'ocupen de manera estable els turons i els pobladors s'endinsen cap a la muntanya. Els vestigis més representatius d'aquesta època són el castell del turó de Montgrós al Brull i els assentaments fortificats de Montclús a Sant Esteve de Palautordera i de can Flaquer a Samalús.

Del període romà daten la vil·la romana de can Tarrés i d'altres construccions a les planes veïnes tot seguint la Via Augusta i la Via Ausa. El nom del massís, que prové del llatí Mont Signus (mont senyal), mostra la fesomia del seu relleu.

A l'edat mitjana es generalitzen els establiments interiors dispersos i s'intensifica l'explotació dels recursos naturals. Aquest procés assoleix el seu màxim al segle XIX, moment a partir del qual s'inicia un lent despoblament.

Al segle XX la muntanya comença a ser valorada com a entitat digna de les aspiracions dels afeccionats a les excursions i la natura.

Actualment, la regressió de les activitats agrícoles, forestals i ramaderes ha propiciat un canvi de les economies familiars. Altres activitats, fonamentalment de serveis com el turisme rural, la restauració i l'hostaleria, complementen les rendes i conviuen amb l'extensa cultura agropecuària de la zona.

Bibliografia

PARC NATURAL DEL MONTSENY: www.diba.cat/parcsn/parcs/index.asp?parc=3

